

OPRAVDU SVOBODNÝ JE JEN TEN,
KTERÝ UMÍ OVLÁDAT SÁM SEBE.

II. Februar 1971 - č.3.

Dvojtyždeník katolickej misie pre Čechov a Slovákov
vo Švajcarsku - St.Gallen, Schlosserstr.26

D r a z í p ř á t e l é,

čteme-li značně pitomé články novin z ČSSR či posloucháme některé slabomyslné rozhlasové projevy, je nám to k smíchu, ale zároveň se nás podvědomě zmocní obdiv, s jakou houževnatostí se komunisté snaží získat zpět důvěru národa, podnítit dělníky k zájmu o práci, vykřesat ve zvadlém lidu jiskru života - ovšem života komunistického. Víme, že by stačilo, aby odešla "osvobozená armáda", aby Moskva odtáhla své spáry od naší vlasti - a hned by se život rozproudil. Ovšem ne život komunistický.

Neboť komunismus v naší zemi je už zahnívajícím mrtvola. Patří do rakve - ať už cínové - která je trvanlivější, nebo dubové, která je zdravější - jak řekl vtipný majitel pohřebního ústavu.

Na západě však komunismus mrtvý není. Tam lidé neví, jaká slast je žít pod srpem a kladivem. Vyskolení agitátoři, rozbíječi, vyzvědači ve všech možných oblastech - hlavně na vysokých školách, ale třeba i v dámských šicích spolcích, se snaží obratně zasít semínko komunismu a pečlivě je opatrují. Jsou ochotni obětovat čas, majetek, zdraví - ha i život!

Co však děláme my, kteří jsme pravou tvář komunismu už prohlédli? Obětuje trochu času k návštěvě opuštěného emigranta, k povzbuzujícímu dopisu, k pohovoru s našimi hostiteli? Obětuje trochu peněz, abychom se vzájemně podporovali, abychom nenechali uhynout dobré emigrantské časopisy, které hájí naše zájmy? O oběti zdraví či dokonce života se ani neodvažují mluvit.

V jednom klášteře si kdysi četli místo duchovní četby životy slavných komunistů - Marxe, Lenina a jiných - aby si uvědomili, co komunisté obětovali pro vítězství své myšlenky. Vyhnanství, žalář, pronásledování, výsměch, bída... O tom dnešní páni komunisté na východě nemají ani ponětí.

Divíme se pak, že tolika obětmi zalévaná myšlenka vzrostla? Je to jedovatá rostlina, to víme lépe než naši hostitelé, ale vzrostla!

Zaléváme my obětmi svoji dobrou myšlenku? Víme vůbec, čemu věříme?

Chesterton se jako mladý muž rozhodl napsat knihu proti katolické víře.

Poctivě si prostudoval nauku víry - a stal se katolíkem.

Máme obrovský a nesmírně cenný poklad pravdy, který však necháváme zarůstat nevšímavostí a lhostejností, zatím co komunisté si svůj malý úlomek pravdy brousí a leští, jen aby přilákal svým třpytem co nejvíce lidí, toužících po sociální spravedlnosti, po společenství, po štěstí.

Co tomu říkáš, náš drahý čtenáři? Přemýšlel jsi již někdy o tom, proč je je na polovina světa čím dál slabší a druhá čím dál výbojnější. Ne - nemluv o tom s námi, ani sám se sebou, ani s přáteli - najdi si chvílku klidu a promluv si o tom s Bohem. S Bohem Východu i Západu.

Tvoje doufající

r o d a k e

Ve Švýcarsku se pilně připravuje materiál pro sjezd a porady biskupů, kněží a laiků. U nás byla synoda naposledy víc než před sto lety. Zúčastnili jsme se kursu o Synodě 72 v St.Gallen, který pořádala Katholische Arbeitsbewegung KAB3- čili JOC/Přeplněný sál, zájem, živost, moderní metody a obětavost Švýcarů nás mile překvapily. 12 skupin otázek, které zahrnují všechny problémy moderního člověka, zpracovávají všichni aktivní věřící - starým sedlákem počínaje a akademickým občanem konče. Pořadatelé kurzu vydávají nám velmi blízký časopis Treffpunkt v Curychu, 8005, Ausstellungstr.21.

Naše pouť do Lourđ ve dnech 2.8. - 9.8.71

V ceně cca 200 frš. je zahrnuto ubytování, strava, autobusy na zájezdy, poutní příručka - ne však jízdné na místo. Přihlášky zašlete včas se zálohou asi 40 frs na adresu: VELEHRAD, Via Concordia 1, 00183 ROMA, Italia.

D v a c e t i l e t é n a r o z e n í n y

slaví náš slovenský časopis Hlasy z Ríma. O jeho osudech - ne právě lehkých - píše v úvodníku prvního čísla Dr. Anton Botek.

Předvídali jsme dobře?

V 17. čísle KLUBu na začátku října mr. jsme uveřejnili malou ukázkou z I. vyd. knihy J. Brodského Řešení gama s poznámkou, že kniha bude jistě světovým bestsellerem, i když o politickém pronásledování píše mnoho jiných knih. Už vyšlo 4. české vydání, připravuje se německé, anglické a holandské. Ve věcech víry je ovšem autor "prvnáčkem", píše ku př. o arcibiskupovi Tomáškoví a pod. V cizojazyčných vydáních by některé nevhodné narážky měl opravit, neboť u lidí, kteří víru znají, by jeho líčení vlastních osudů znělo pak nevěrohodně. Připravuje se také televizní, filmové a rozhlasové zpracování.

Kdo znal Otce biskupa Gojdiče?

Tento řecko-katolický biskup zemřel v komunistickém vězení v pověsti svatosti. Rádi bychom o něm uveřejnili víc, neboť to byla pozoruhodná osobnost a jeho osudy byly víc než dramatické, i když on sám byl vzorem prostoty. Víte-li o něm něco z vlastní zkušenosti, budeme vám vděční za vaši zprávu. Nebo znáte někoho, kdo s ním ve vězení byl?

Vyšlo slovensky proslulé dílo Romana Guardiniho PÁN

Vydali je slovenští jesuité, Box 600, Galt, Ont., Canada. Cena 4 dol. V Německu vyšlo ve dvaceti vydáních.

"Čerte, tu máš kropáč."

V útocích na víru se pokračuje a tlak se v naší zemi zesiluje. Pod tímto názvem útočí RP na Otce biskupa Hnilicu, politického vězně komunistického koncentráku, tajně vysvěceného na kněze i na biskupa, jehož obdivuhodná a neúnavná činnost po celém světě asi diktátorům cuhá nervy.

Život v St.Gallenském klubu

- Navštívila nás st.galenská vedoucí hnutí Moralische Aufrüstung. Jeden ze dvou filmů, které se před časem - jak jsme několikrát upozornili - uváděly zdarma v St.Gallen, si vyžádali curyšští. Na představení barevného filmu Der glückliche Todestag přišlo přes 40 našich krajanů.
- P. Birka, nový misionář pro oblast, o kterou dříve pečoval Otec Krivý /Luzern-Bern/ nás navštívil už dvakrát. Trpělivě jako dělník čekal doma na možnost studovat teologii, po několika letech odešel do Německa a před dvěma lety byl vysvěcen. Slavnostně ho přivítal Otec Krivý - který před časem převzal oblast Otce Bernáčka - i naši krajané. Jsme šťastni, že poslední "stolec" našich misionářů je konečně obsazen a přejeme štěstí!
- Na malou besedu přijela členka Centrální komise z Lucernu. Její informace o dětských prázdninových táborech uvádíme uvnitř listu.

Sledovala jsem ospalýma očima manželskou hádku, která zuřila na obrazovce. Výčitky, nadávky, obvinění, podezřívání atd. Náhle manžel, který podřimoval v druhém křesle, ztlumil zvuk a rozsvítil. Pohlédli jsme na sebe, pak na obrazovku, kde se křivily v zuřivém vzteku němé obličeje a znovu na sebe. "To jsou nervy," řekl tiše, "měl bych jít k lékaři." "K lékaři," opakovala jsem zamyšleně. "Dá mi pilulky na uklidnění. Kamarád zná specialistu, světoznámá kapacita." "To bude mastný honorář," namítla jsem úzkostlivě. Muž zrudnul, ale ovládnul se. Výjimečně. "Zdraví je cennější." "Kolegyně zná jednoho báječného kněze," začala jsem plaše, "snad bychom mohli." "Ne", vyskočil muž z křesla. Totéž udělal náhodou němý manžel na obrazovce, proto se znovu ovládnul. "Jestli chceš, jdi si k němu," pokrčil rameny. Před honosnou vilou uprostřed pečlivě udržovaného parku jsme se rozloučili. Muž zazvonil. Spatřila jsem ještě rozkošnou panskou v minisukních a sněhobílé krajkové zástěrce a čepečku, jak se vznáší na vysokých podpadcích k bráně. Pak jsem přešla na druhou stranu, kde se krčil poněkud omšelý kostelíček Otců kapucínů.

Za pět minut jsem seděla u dubového stolu v čistounké, prosté světničce proti muži neurčitěho věku s vlídnýma očima a moderně zařízenou bradkou. "Co máte na srdci, dceruško?" zeptal se.

Několikrát jsem polknula a pak jsem vykoktala: "Už jsem nebyla u zpovědi... od svatby... před deseti lety. Teď... trochu nám manželství kolísá... hádáme se s mužem pro každou maličkost. Má velmi zodpovědnou práci, vina je víc na mně..."

"Okamžik, dceruško," přerušil mě. Pohyboval tiše rty, pak udělal nade mnou kříž, který jsem neohrabaně opakovala. Trochu se mi ulevilo.

"A teď povídejte," přimhouřil oči, ale nedíval se na mě, nýbrž na roh stolu.

"Děti nemáme, jednou jsem... ale on nechtěl... tak jsem byla u lékaře a myslím že mi nějak... prostě už to nejde. Vůbec ne," dodala jsem důrazně.

"Jak je to s modlitbou? A s nedělní mší svatou?"

Polekala jsem se: "Já... já už se vůbec nemodlím. Já to ani neumím. Ani Otčenáš - nic. Všechno jsem zapomněla...."

"Vůbec s Pánem Bohem nemluvíte?"

"Ale ano, mluvím. Věřím v něho, proč bych tu jinak byla? Prosila jsem ho, aby mi nějak... ale jak vidíte..." styděla jsem se za svůj zvyk, nedokončovat věty.

"Pomohl vám, že? Přivedl vás sem," pohlédl na mě a usmál se. Usmála jsem se také. "To byla tedy modlitba?" "A co jiného? Jen s ním musíte mluvit častěji." "Mám mnoho práce," namítla jsem. "Což cestou na nákup? A večer pět minut přemýšlení, co jste mohla ten den udělat lépe, kde jste klopýtla, jak to napravíte." Vzpomněla jsem si na naše opium, na televizorovou vášeň.

"Také jsem lhala, pomlouvala jsem, byla jsem hněvivá, líná, přetvařovala jsem se, byla jsem náladová..." chrčila jsem ze sebe všechno, co jsem si podle návodu kolegyně večer tak pečlivě připravila.

"Nelíbí se vám tyhle věci, že ne?" "Proč bych tu jinak byla? Mám zlost sama na sebe." Do očí se mi vhrnuly slzy. Sklopila jsem zrak a přejížděla nervózně prstem hranu stolu. Pak jsem začala hovořit o svém životě, manželství, o svých nadějích, chybách, zklamáních, omylech, zlobě - o všem. V dálce zazněl tlumený hlas zvonku, ale vlídný muž se nepohnul a se zájmem otce poslouchal. Konečně jsem zmlkla.

Mlčel. - "Je mi to hrozně líto," zašeptala jsem pokorně, "polepším se." Pohyboval tiše rty a znovu udělal kříž. Tentokrát jsem se pokřížovala obratněji. "Až mě budete potřebovat, přijďte, dceruško," řekl vlídně, a za pokání se desetkrát kousněte do jazyka, až se vám bude chtít mužovi ostře odpovědět."

Čekala jsem před honosnou vilou půl hodiny, než vyšel rozzářený muž. "Báječný člověk," hlaholil, "Všechno jsem mu řekl a poradil mi - mám prý se trochu víc ovládat," dodal tišeji. Vsunula jsem mu ruku pod paždí a pohlédla na hodinky: "Máme hodinu času, půjdeme nakupovat. Vzal jsi sebou ty dvě stovky, že? Zarazil se: "Eh, jistě, samozřejmě, jenže... Víš, honorář byl stovka, chápej, světoznámá kapacita, a padesátka za léky..." Ukázal mi v peněžence zbývající padesátku.

Kousla jsem se do jazyka poprvé.

PRAVDA VÁS VYSLOBODÍ

Čo je sloboda? Si slobodný, ak si môžeš voliť, a si slobodný, ak to, čo si si vybral, môžeš aj vykonať. Sloboda je možnosť konať to, čo chceme. Ale čože vlastne chceš, skutočne a vždycky? Chceš azda svoje zlo? Chceš byť vari klamaný, zrádzaný, opustený? Nie! Už si si vybral a vieš, čo chceš. Vyvolil si si svoje dobro, pretože vždycky chceš svoje dobro. Ale kde je tvoje dobro? To nevieš. Kto ti to povie? Pravda. Pretože ak by dobro nebolo pravdivé, nebolo by už dobrom, ale zlom. A ty zlo predsa nechceš. Ak by ti bolo nanútené, robil by si ho proti svojej voli. Preto otroctvo je robiť zlo, a sloboda je robiť dobro. A ak sa mylíš, nie si slobodný, pretože chceš to, čo by si nechcel, keby si to skutočne poznal. Tak teda pravda ťa urobí slobodným. Omyl, pochybnosť a nevedomosť zrobia z teba otroka. Kto nevie, závisí od iných a keď od niekoho - závisí, nie je už slobodný. Bez pravdy si ako slepec, ktorý nemože sám chodiť, ale ide tam, kam ho vedu.

Keď ideš za omylom, môže sa ti zdať, že si slobodný, ale je to sloboda šialenca. Ak blázon robí, čo chce, ale jeho voľa je uväznená spolu s jeho rozumom, ktorý v bludisku jeho zmätenej mysle stratil pravdu. Niet vskutku väčšieho otroka, ako je blázon.

Tvoja voľa je ako silný motor. Dokiaľ sa nevzdá, nik ju nemože strhnúť. Ale tento motor potrebuje pilota, ktorý ho dá do pohybu a ho povedie. To je rozum. Sú tri stupne rozumnosti: inštinkt, tvoj rozum a rozum Boží. Inštinkt to je pilot nižšej rasy, máš ho vypožičaný od zvierat. Ak sa mu úplne zveríš, povedie ťa smerom dolu. Tvoja voľa bude poslúchať svojho prirodzeného podriadeného. Nebudeš teda slobodný, ale budeš otrokom.

Presne tak to bolo, keď si sa narodil. Nerodíme sa slobodní, ale rodíme sa so snahou po slobode. Práve tak sa nerodíme múdri, ale sa rodíme s túžbou po vedomí a nerodíme sa šťastní, ale sa rodíme so smädom po šťastí. Keď si sa narodil, bol si iba uzlíkom inštinktov a potrieb, a kde je potreba, tam niet nezávislosti. A ty si závisel vo všetkom.

A aj teraz čím viac potrebuješ, tým menej si nezávislý. Čím väčšie požiadavky, tým väčšie otroctvo.

Narodil si sa teda ako sluha pudov, ale so schopnosťou stať sa slobodným. Nie sme slobodní, ale sa oslobodzujeme.

Tvoja rozumnosť je rozumnosť duchovná, to si ty. Ísť za svojim rozumom znamená viesť seba samého. To nie je slúžiť. Preto čím väčší budeš dávať prednosť svojmu rozumu pred rozumom zmyslov, tým menej budeš otrokom. Svoje inštinkty nemožeš zo seba vytrhnúť. Nech tedy slúžia tvojmu rozumu a budú ti sluhami a ty budeš ich pánom.

Tvoj rozum je však krátkozraký a každá ľudská pravda je neistá. Tvoj rozum len málo pozná cestu. Kam ťa povedie? Istotne nie hore, do výšky, kam chceš, a ani ti nedá všetko, čo si žiadaš. Ak sa zveríš len jemu, nikdy neuspokojíš svoju voľu. A tak iba so samým rozumom nie sme nikdy úplne slobodní, ale vždycky sme určitým spôsobom otroci.

Ostáva nám iba tretí vodca, rozum Boží, ktorý pozná aj tvoj prvý aj tvoj posledný den. Pozná tvoj povod aj tvoj cieľ. Vie, čo si a vie, ako máš hodnotu. Ma všetko, čo hľadáš a čo nenachádzaš.

Iba táto Pravda ťa úplne vyslobodí, pretože ti rozoženie každú pochybnosť, rozlame ti všetky púť, vyvedie ťa do najvyšších výšok a uspokojí ťa väčší, ako si schopný túžiť.

Giovanni Albanese: NOVÝ KVAS

Vydal Slovenský ústav sv. Cyrila a Metoda v Ríme 1970.

Človeka nepresvedčíš tým, že ho unlčíš.

Joyn Morley

Nejlepším liekom proti hnevu je véc odložit.

Seneka

I kdybych věděl, že zítra bude konec světa, zasadím dnes nový stromek

Martin Luther

Snadněji je někoho vytáhnout z vody než z bahna

W. Kreiten

Hladovým se dá snadněji pomoci než bohatým

M.v. Ebner-Eschenbac

Ikey bydlel a stravoval se u paní Riddlové, která měla roztomilou dceru Rozu. Do této hezké dívky se Ikey zamiloval. Myslel na ní stále, ať mihal prášky nebo ošetřoval rány těla a duše ve své lékárně, v níž si připadal jako vyšší bytost, vždyť ovládal tajemství všech sklenic a krabiček. Když však vyšel z lékárny, byl to krátkozraký nešika, a strašpytel, kterého proklínali všichni šoféri a jehož šaty byly pocákány všemi možnými chemikáliemi, kterými páchl na sto honů.

Čtveračivý úsměv slečny Rozy zachytil také pan McGowan, svalnatý a odvážný chlapík, kterému Ikey ošetřil nejednu ránu a zalepil nejedno škrábnutí z mužských rvaček na potulkách v Bowery.

Jednou vstoupil Gowan do Ikeovy maličké lékárny, usadil se na židli a tvářil se odhodlaně a tvrdě.

"Ikey," oslovil přítele, který roztloukal něco v moždíři, "potřebuji medicínu ale nevím, máš-li ji na skladě."

"Sundej kabát, hneď ti to ošetrím. Už jsem ti niekoľikrát říkal, aby sis s těmi Talijány nic nezačínal. Jednou ti vrazí kudlu do žeber."

"Někde u žeber ta rána také je," souhlasil MrGowan, "ale ne taková, jakou myslíš. Jsem zamilován do toho anděla, do slečny Rozy. Zítřka máme mít svatbu. Kněz už je objedнан, našel jsem také báječný byteček, jenže mám strach, že si to Roza zase rozmyslí. Miluje mě také, ale to víš, ženské! Mimoto má strach z otce. Ten nám nepřeje."

Ikey se praštil paličkou do palce, ale ani to necítil.

"Už si to umlouváme dvě neděle," pokračoval melancholicky McGowan, "jeden den řekne ano, druhý ne. Poslyš," naklonil se dychtivě přes pult ke zka-menělému příteli, "neměl bys nějaký takový prášek, aby ženská zahořela láskou jako věchet? Četl jsem, že takové prášky existují. Jsem k nim dnes pozván na večeři, dám jí to do jídla a budu si svou věcí jist. Jako starý kamarád bys snad mohl..." zaprosil úpěnlivě, "starý Riddle mě nemů-že ani cítit, nedovolí Roze, aby se mnou vyšla před dům, jdu mu prostě na nervy."

Ikey se mezitím vzpamatoval.

"To víš, že takové věci dělat umím, ale nedělám je rád. Pro tebe, ze starého přátelství. Za chvíli je to hotovo. Kdy to chceš provést?"

"Večere je v sedm, v osm půjde Roza spát, jako že jí bolí hlava, v devět se dostanu přes sousedův dvorek na jejích s žebříkem, ten přistavím k jejímu oknu, pomohu jí dolů a v deset už na nás čeká kněz. Jen aby si to Roza zase nerozmyslila," zahořekoval.

Ikey rozmačkal dvě tabletky s malou dávkou morfia, přidal trochu cukru a pilulku zabalil do papírku. Když to dospělý člověk požije, bude spát několik hodin.

Abyste poznali, jaký měl tento Ikey charakter, prozradíme vám, že hned po odchodu vděčného McGowana utíkal za panem Riddlem a prozradil mu, že McGowan chce unést jeho dceru a jak to udělá. Pan Riddle byl zavalitý člověk s pletí barvy cihlové a chlap od rány - nic se nerozmýšlel.

"Děkuji za novinu," řekl stručně, "takový přivandrovalec. Sednu si večer k oknu, mám pokoj hned pod Rozíným, vezmu pušku a jakmile ten lump vlez na můj dvorek, odvezou ho v ambulanci místo ve svatebním kočáře."

Ikey měl noční službu a hned po ránu vyrazil z lékárny, aby se dověděl, jak jeho protivník v lásce u Riddleů pochodil. Vběhl přímo do náručí rozzářeného McGowana.

"Dopadlo to báječně!" volal šťastný muž, "děkuji ti, kamaráde, za blahopřání. Už jsme svoji. Roza uvařila báječnou snídani a já jsem nejšťastnějším člověkem na světě."

"Ja-ja-jak to?" vykoktal Ikey, "co ten prášek ode mne?"

"Ach ten ? Víš, když jsem tak seděl u večere, řekl jsem si, že Roza je slušné děvče a že na ni s podfukem nepůjdu. Buď si mě vezme dobrovolně a ráda, nebo mě nechce - a pak nemá smyslu ji nutit. Prášek jsem nechal v kapse, ale najednou jsem si všiml, jak se můj nynější tchán tváří zuřivě a podmačeně a že mě nemůže ani cítit. Tak jsem si řekl, že bych rád získal trochu jeho lásky a ten prášek jsem mu nasypal do kávy. Jsem zvědavý, jestli to účinkovalo a jak mile mě přivítá....."

XX

[illegible]

Náš duchovný život potrebuje stále dopĺňanie náboženských vedomostí, inak kresťanské povedomie vyschýňa, odumiera. Najväčším nepriateľom kresťanstva je nevedomosť. To je častý kameň úrazu: nejednomu kresťanovi často právom vytykajú, že je zaostatý, skostnatelý, nepraktický, v spoločenskom živote akoby cudzí element, neschopný riešiť aktuálne úlohy vo vede, umení, ekonómii. Mnohí sa zľaknú nafúkaných, plytkých, ba primitívnych vyhlásení: "Náboženstvo a veda si odporujú, sú neslučiteľné!" Skoro majú pokúšenie tomu uveriť. Prečo? Lebo v otázkach náboženstva ostali v detských predstavách. A na nich ako na dospelých sa kladú veľké nároky.

Potom majú takíto zaostatí kresťania komplexy, konflikty, sú rozpoltení, pestujú falešnú pokoru, sú podivíni v očiach nekresťanov.

Sv. Pavol upozorňuje: "Keď som bol dieťa, rozprával som ako dieťa, uvažoval som ako dieťa. Keď som sa stal mužom, zanechal som detské zposoby..."

Rodičia, tu je naša zodpovednosť pred Bohom. Rodičia nesmú ignorovať aj svoj učiteľský úrad, povinnosti výchovy nemožno prenechať výlučne škole. Veď škola má byť iba predĺžením ruky rodičovej. Deti prídu z ulice, zo školy, zahrnú rodičov otázkami, na ktoré musia odpovedať pravdivo. Nemožno ich odbaviť posunkom, odkladom.

Naplnenia života Kristovými myšlienkami nemožno v plnej miere realizovať bez solidných základov náboženského vzdelania. Ani teológia nie je monopolom kléru. Je špecifikum každého kresťana. Teológia je vlastne vtelením Božskej pravdy do človeka, do celej ľudskej spoločnosti. Toto vtelenie však nie je úplné, ak sa dokonale nevčlení do všetkých povolani vedeckým použitím cez veriacich. Naša viera musí byť rozumná. Je našou povinnosťou preskúmať, prečo verím Kristovi! Čím viac budem študovať, čím viac sa vnorím do veľkosti zákonov prírody, tým skor prídem k záveru: Pravá viera a pravá veda si neodporujú, obidve vedú k večnej Pravde, Prámenu a Zmyslu života!

Kontrolou našej práce, sebakritikou nášho kresťanského uvažovania a konania je spytovanie svedomia. Svedomie, to je kompas, ktorý do nás vložil sám Stvoriteľ. Ak je dôležitá bilancia podniku, kontrola aktív a pasív, ak je potrebná sebakritika politika, umelca a vedca, ak je nevyhnutelná evidencia v otázkach hmotných statkov, o čo viac sa nezaobídeme bez rozboru duchovnej práce, zdokonaľovania a rastu! Aj deti vedeme k dennému spytovaniu svedomia, t.j. hlasu Božieho v nás. Najprv spolu s nimi. Pripomenieme dieťaťu aj dobro aj zlo, ktoré sa mu cez deň prihodilo. Odprosíme nebeského Otca, poďakujeme sa mu, poprosíme o pomoc. Naskor si dieťa samo zvykne kontrolovať svoje počínanie.

Spoveď je najhojnejší prameň, v ktorom sa duša umýva zo špiny hriechu. Keď je potrebná hygiena tela, bytú, siat, keď sa potrebuješ umyť po práci s uhlím, ak ti dobre padne osviežujúca sprcha po unavujúcej ceste, tým skor ti treba udržiavať hygienu nekonečne vzácnej duše.

Spoveď je túžba po dokonalosti, čistote a šťastí. Je to rukolapné, každému dostupné milosrdenstvo Božie. V nej získavame posväcujúcu milosť, to znamená nielen priateľstvo, ale i detinstvo a bratstvo Božie, ak sme ho stratili ťažkým, t.j. vedomým a veľkým previnením voči Bohu. Ide o obrodzujúci akt, znovu získavame Krista, ak sme ho zradili. Ak máme viac svetla, vieme sa viac ponížiť, vtedy získavame v tejto sviatosti milosrdenstva hojnosť milostí, požehnania, posily do ďalšieho boja za kráľovstvo Božie v nás. Táto sviatosť nás robí odolnejšími proti hriechu. Preto je potrebné často sa spovedať, pravidelne. Nielen raz do roka, len vtedy, keď sme zabili človeka, kradli či krivo prisahali.

V spovedi získavam prehľad o svojom duševnom živote, nakoľko napredujem, cítam spať, držím krok so zvyšujúcimi sa nárokmi života. Obróvsky je význam psychologický: je to žriedlo vyrovnanosti, pokoja, harmónie, likviduje roztrieštenosť a nesúlads duše, uvoľňuje fascinujúcu, podmanujúcu energiu pokoja. Spoveďou pripravujem pravý mier v sebe, v ľudstve, lebo odstraňujem najstrašnejší všetko ničiaci ekrazit - hriech! V spovedi nadobúdam optimistické, radostné rozpoloženie mysle, duševnú rovnováhu a istotu.

N E O B V Y K L Á O T Á Z K A S L A V N Ě M L I D Ě M

Francouzský Dominikán se zeptal několika vynikajících osobností dnešní doby, věřících i nevěřících, co pro ně znamená Ježíš Kristus.

1. René Andrieu, šéfredaktor komunistického deníku L'Humanité:

"Kristus je pro mě člověk, který bojoval za lidi - nic méně, nic více."

2. Louis de Funes - nejslavnější filmový komik Francie

"Ježíš Kristus mi ukazoval cestu, a provázel mé dětství i mládí a zůstává dodnes ukazatelem a průvodcem mého rodinného i uměleckého života."

3. Paul Guth, spisovatel

"Narodil jsem se jako katolík. Dědeček, chudý zemědělec, byl kmotrem Bernardety Soubirousové, které se zjevila Matka Boží v Lourdech. Vaší otázkou jsem ohromen. Ježíš Kristus není jen tak někdo. Je to Bůh. Dávat mu osvědčení, jako dává policie průkaz totožnosti znamená snižovat ho. Ovšem, snížil se sám a jeho průkazem je nápis na kříži: INRI - Ježíš Nazaretský, král židovský. Pro mě je Kristus Bohem, kterého můžeme sami ukřížovat a kterého v sobě i v druhých křížujeme svým sobectvím, krutostí, fanatismem a materialismem."

4. Arthur Rubinstein, světoznámý klavírista

"Pro mě je Ježíš Kristus nejvznešenější, nejvyšší a nejideálnější bytost, jakou kdy lidstvo zrodilo. Jako žid jsem hrdý na to, že jsem s ním stejné rasy. Jemu děkuje svět za nejvzácnější dar: lásku k bližnímu, lásku k ubohým, soucit, pokoru a jiné cesty, které lidskou bytost zušlechťují."

4. Sine - karikaturista

"Ježíš Kristus? Neznám!"

5. H.-G. Clouzot, výrobce filmů

"Bez Krista by měl Bůh pro mě dvě protikladné tváře: zářivý obličej, oslnující nádherou a krásou světa, který vidíme jak v harmonickém uspořádání buněk, tak ve vesmíru, na druhé straně nevlídný obličej zla v utrpení zvířat a bolesti lidí, v tělesném, duševním a duchovním trápení. Kristova osobnost sice tento protiklad neruší, ale pomáhá mi jej přijmout."

6. Etienne Borne, universitní profesor

"Kdo je pro vás Kristus? Na otázce mi vadí slova "pro vás." Ne že bych nechtěl vyznat svou víru. Pro mne je základem víra Církve, která praví, že "Kristus je Bůh, který se stal člověkem" a "Kristus je člověk, který je Bohem." Tomuto učení církve věřím a věřit budu."

7. Dr. Alain Bombard, biolog

Díky Kristu jsem pochopil, že máme milovat všechny lidi, černé, bílé i žluté a věřím, že kdyby nebyl Kristus mezi námi, šlo by lidstvo vstříci jisté zkáze. Pokud je mezi námi, zachrání nás. V církvi však nevěřím."

8. André Turcat, pilot

"Věřím v Krista víc než v cokoli jiného. Jsem však opravdu křesťan, učedník Kristův? Neodvážuji se to tvrdit. Je to spíše Kristus, který je křesťanem ve mně. Uchvátil mne a já se dotýkám jen lemu jeho roucha."

9. André Roussin, dramatik

"Upřímně řečeno, pochybuji o božství Kristově. Avšak jeho myšlenky nebyly nikdy tak časové jako dnes. Mohou z nich čerpat křesťané i nekřesťané."

10. Edmont Michelt, ministr

"Ježíš Kristus je pro mě jediné měřítko všeho. V nejtěžších hodinách pokorenosti a útlaku můžeme říci, že jsme mu nejpodobnější."

11. Za koho považuje Kristus sám sebe?

Na Petrovu otázku, je-li Kristus, Syn Boha živého odpovídá: "Opravdu nesdělilo ti to tělo a krev, ale můj Otec, který je v nebi." Stejně přisvědčuje na otázku Kaifášovu, který říká: "Samí jste slyšeli, dělá se Bohem." Není-li Kristus Bohem, je lhářem. Celý život však svědčí o dokonalosti, na které ani nepřátelé nenašli chybu. Za koho považují Krista já?

CO SE DĚJE NYNÍ DOMA ?

Ústřední výbor komunistické strany Československa se na plenární schůzi usnesl, že 14.sjezd KSČ se bude konat na počest padesátého výročí založení strany v Praze 25.května. 14.sjezd, konaný po sovětské invazi, byl prohlášen za ilegální.- Předseda strany Husák zdůraznil, že sjezd bude zvláště slavnostní a bude zároveň ukončením "boje proti vnitřnímu nepříteli strany a její jednoty."

Avšak jednota strany stojí na slabých nohou a nebýt nátlaku Moskvy, dávno by se zhroutila. V posledních měsících sičť Husák svoji pozici posílil, ale konservativní síla v KSČ je ještě dost silná, aby se bránila proti reformní politice, kterou navrhuje. To dokazuje m.j. jmenování dvou konservativců - A.Indry a ministra pošt K.Hoffmanna za kandidáty politbyra. Předseda odborů a vedoucí r.1968 zřízené komise pro revizi politických procesů z let padesátých, Jan Piller, ztratil zároveň své místo v nejvyšším orgánu strany. Piller byl považován za přívržence "středu", Indra a Hoffmann však měli zvláštní důvěru Moskvy a věděli o připravované invazi Rusů r.1968. I když Husák ujistil v prosinci m.r. národ o tom, že čistky jsou skončeny a nastane období budování, byla provedena v minulém měsíci řada dalších osobních změn. Bývalý předseda vlády Černík byl ze strany vyloučen, i když se držel nějakou dobu na svém místě díky své ponižující sebekritice. Sobě tím nepomohl a ztratil úctu lidí.

Brzo poté byl vyloučen v r. 1969 založený svaz vědců z Národní fronty, tedy prakticky rozpuštěn. Svaz spisovatelů - poslední bašta reformátorů, a svaz umělců dostanou od ministerstva vnitra nové stanovy, které jsou "v plném souladu se zájmy čsl.socialistické společnosti a spočívají na základě demokratického centralismu."

Ve vší tichosti byly provedeny také čistky v redakcích novin. S Ludvíkem Vaculíkem - autorem 2000 slov - byla ze Svazu novinářů vyloučena řada dalších žurnalistů. L.Vaculík po okupaci odmítl využít možnosti útěku na západ a prohlásil, že za žádnou cenu svou vlast neopustí. Dále byli propuštěni tři novináři z Lidové demokracie. Činnost redaktorů Naší politiky a Naší rodiny se prošetřuje. Koncem roku oznámila ČTK zastavení více než půl tuctu novin. Ministerstvo vnitra žádá i od svazu novinářů změnu stanov. Politické monstrprocesy podle vzoru let padesátých zatím nebyly, ale ministr spravedlnosti Němec už sdělil, že se bude "bojovat proti soudcovskému oportunismu a po propuštění nespolehlivých soudců budou vykonávat spravedlnost /?/ jen politicky a třídně uvědomělí straníci." Také se zvýšily tresty pro "politické zločince" a "nepřátele státu."

Koncem roku byla omezena federalizace z prosince 1968, byla posílena ústřední moc Prahy, což vyvolalo na Slovensku odpor. Mluví se veřejně o tom, že Husák-sám Slovák a stoupenec dualistického systému-se musel podřídit v této věci kon-servativcům. Svě postavení však posílil propuštěním Evžena Erbana a sám byl zvolen předsedou Národní fronty. Tím sjednotil ve vlastních rukou všechny úřady, které měl jeho předchůdce Novotný, s výjimkou úřadu presidentského.

Také na poli náboženském se nátlak zhoršil. Sekretariát pro řeholní společnosti, který měl hájit zájmy roku 1950 násilně rozpuštěných řádů před úřady, byl bez udání důvodů rozpuštěn. Bratislavský rozhlas znovu útočí proti katolické Církvi a obviňuje ji, že "vzdor ujistování v poslední době stále zůstává reakcionářskou," a že "je nástrojem imperialismu v boji proti demokracii a pokroku."

Indra zdůraznil na plenu KS, že boj proti pravičářskému oportunismu se musí vést dál, neboť "jeho vliv na myšlení národa se musí oslabit." Tím jasně mluví proti Husákovi a přiznává, že se dosud nepodařilo propast mezi stranou a pracujícími - zvláště mládeží - překlenout.

19.ledna se konalo v Praze ustavující zasedání sdružení českých katolických kněží Pacem in terris. Sdružení této kolaborantské organizace ustaveno zatím nebylo. V přípravném výboru se vyskytují jména, neblaze známá z minulých dob - Stehlík, Jonáš, Vrána, Trdla, Franta a asi 40 dalších. Zdá se, že po zkušenostech z Mírového sdružení, v jejímž čele stáli většinou mravně bezcenní - ba nevěreční a udavačtí kněží - se stejné organizaci pod novým štítem příliš dařit nebude.

V Á L K A B E Z T A N K Ů.

Plán nepřítelův - vrazit klín mezi národ a vládu

1. První etapa je skončena. Přikročíme k etapě druhé
2. Cíl: n á r o d a v l á d u r o z p o l t i t
3. Prostředky:
 - a. Zostudit nejsilnější osobnosti ve spolkové i kantonálních vládách soustředěnými a cílevědomými akcemi a přivodit jejich pád. Akce musí jít jedna za druhou. Seznam dotyčných osobností bude včas dodán.
 - b. Činnost vládní i kantonální musí poslanci FFP neustále napadat. Provokacemi, neklidem a vzpourami bude úcta k parlamentu oslabena.
 - c. Podporovat soustavně nespokojenost menšin a využívat jí proti vládě.
 - d. Rozšiřovat soustavně pověsti o špiónážních aférách-vznikne tak ovzduší nedůvěry.
4. Cíl musí být dosažen do dvou let
5. Peněžní prostředky vám poukáže naše banka.

Národ a vláda stojí pevně bok po boku. Obrací se na švýcarský národ:

Spoluobčanky a spoluobčané !

Spolková vláda se na vás obrací ve chvíli, rozhodující o osudu našeho národa a jeho budoucnosti. Pečlivě prozkoumala situaci, naše vlast je v situaci, která je podobná válce. Válku nám sice nikdo nevypověděl a ani asi nevypoví, také je málo pravděpodobné, že naše hranice uniformované jednotky překročí. Víme však, že události v poslední době nejsou náhodné, nýbrž jsou částí plánované a připravené činnosti, která chce podrobit naši vlast. Spolková vláda je rozhodnuta tvrdě - jako ve válce - se postavit proti tomuto přepadu. Jednotlivé rady jí daly k tomu plnou moc. Nedejte se zmást lstivou a skrytou propagandou. Počítejme s tím, že protivník vás bude rozhlasem a televizí mylně informovat, ku př. že spolková rada souhlasí s touto mocností. Prohlašujeme, že tato sdělení a instrukce nejsou pravdivé. Stojíme při vás. Vlast žádá vaši bdělost, ukázněnost, obětavost, a pevnost!

V O L Á C U R Y C H - V O L Á C U R Y C H - V O L Á C U R Y C H

"Před nedávnem se rozesílaly velmi pečlivě upravené kalendáře s několika-jazyčným textem a obrázky Českých Madon. Znáte tyto Madony, s nimiž boľševici operují po celém světě. Je to gotické zobrazení Matky Boží, jedno z nejkrásnějších v celých dějinách, díla z doby Karla IV., kdy prý náboženské tmářství zachvátilo celé Čechy a Moravu. - My zase známe díla našich pokrokových současníků: vypleněné kapličky, převrácená Boží muka, rozbité mariánské sochy, závody v ničení kostelů - když už nemluví o mnohem horším zpusťování materialistickou propagandou, jejíž plody vidíme všude kolem sebe - i zde v exilu...."

"Pastýři u jeslí už před Jeříšovými, slovy plnili jeho požadavek: "Blahoslavení, kterým nezáleží na majetku." Nežijí ve Švýcarsku proto, abych shromažďoval peníze, nýbrž pro slávu Boží. Víc než o bankovní konta se musím opírat o Boha, který se stará i o obyčejné vrabce...."

"Kdosi volá na poušti. Proč právě na poušti? Inu - pustá krajina nerozptyluje pozornost, musíš se soustředit, odvést sám sebe od dolehajících a zbytečných starostí, od ziskuchtivosti, od zdůrazňování jen majetku a pozemských hodnot; svět tě nesmí ohlušovat - pak budeš slyšet klidným srdcem slova Kristova..."
Z promluv našeho misionáře

CO . JE TO PŮST? - Půst od masa v pátek je ve Švýcarsku zrušen. Přísný půst, t.j. na Popeleční středu - začátek velikonočního období /24. února/ a na Velký pátek - vyvrcholení velikonočního období, utrpení Páně - znamená pro nás zřícení se nejen masa, ale jen jednou za den se dosyta najíst. Neplatí pro vážně nemocné, a platí od 14 - 60 let . DOKÁŽEME SI ASPOŇ DVAKRÁT DO ROKA PORUČIT - Z LÁSKY KE KRISTU, JENŽ ZA NÁS OBĚTOVAL SVŮJ ŽIVOT A JE NAŠÍM NEJLEPŠÍM KAMARÁDEM?

V Y S E P T Á T E - M Y O D P O V Í D Á M E

Rád bych si doplnil knihovnu, ale nemám nikoho, kdo by mi knihy z domova posílal. Znáte nějakou firmu, která má na skladě naše knihy?

Nedávno nám zaslal seznam českých a slovenských knih K. Hartman, 887 Günzburg, Postfach 520 - BDR. Sami jsme si něco vybrali, jsou to většinou zábavné knihy. Jistě i vám rád seznam pošle a poradí.

Psali jste, že české a slovenské děti mohou strávit prázdniny v rakouských Alpách. Máme 8 letého chlapce a slovenská sousedka 14 ti leté děvče.

-Tábor je pro děti od 7-14 let ve Fulmpesu, pobyt od 14.7.-14.8.cena cca -160-180 frs i se zájezdem do Itálie a do Německa. Vedou jej saleziáni.Při-h-lásky s 10 frs můžete poslat i do naší redakce do konce února - předáme -člence centrální komise, u níž se švýcarské přihlášky soustředí a ta je -i se zálohami zašle vedení tábora. Děti je nutno dopravit do Innsbrucku už -13.července odpoledne na místo, které vám vedení tábora včas oznámí. Odtud -pojedou autokarem do Fulmpesu. Před nástupem do autokaru ukáží vedoucímu -jen útržek poukázky, kterou poplatek poukázali. Odhlásí-li se někdo do 1.7. -záloha, příp.zaplacený poplatek, se mu vrátí, jinak propadá. Je ještě ně- -kolik voln-ých míst pro dívky nad 15 let. Nemůžeme zaručit, že pro děti, -přihlášené po konci února, bude v táboře ještě místo.

MOJE TŘETÍ SETKÁNÍ S M A X E M B R O D E M

Max Brod byl katolický dekadentní básník, konvertita ze židovství, který zemřel za války v koncentračním táboře.

" Bůh mi ještě popřál, pomodlit se u hrobu básníka, který byl za války umučen, protože byl Žid. Dostal jsem se do opatství svých bratří do St.Benoit sur Loire za rozzářeného letního dne. Kostel, destička připomínající na dlažbě místo jeho modliteb, fotografie, na níž pokorně klečí jako ministrant u oltáře, jiná, na níž už má potupnou hvězdu, bohatá krajina kolem Loire - to byla další zastavení na cestě za Max Brodem. Právě tam pracovitě rodiny sedláků sklízely požehnanou úrodu zeleniny..Záludná krutost řeky - takže jsem ani neokusil její vody a neponořil se do její odbočky v Trouis - odkud dělníci dolovali zlatý písek. To mne vedlo k ještě hlubšímu poznání nesmrtelného básníka díla. S tím vším se snoubila krása románské katedrály, kde se kdysi modlil český biskup-benediktin, sv.Vojtěch, když před tisíci lety putoval Francií. Pochopil jsem, proč právě zde se setkal tento francouzský Žid s poselstvím Církve...."

Opat Anastáz

TĚŠÍME SE NA SPOLEČNÁ SETKÁNÍ NA MŠI SVATÉ

Arbon	- Galluskapelle /vedle far.kostela/	- neděle 19 hod
Basilej	- Heiliggeistkirche	- neděle 18 hod
Bern	- Dreifaltigkeitskirche /v kryptě/	- sobota 18 hod
Effretikon-	Unterkirche /sál pod farním kostelem/	- neděle 9,30
Luzern	- St.Peterskirche	- neděle 19 hod
St.Gallen-	Kaple u katedrály	- neděle 11 hod
Uster	- Unterkirche - sál pod farním kostelem	- neděle 10,30
Waedenswil-	Farní kostel	- neděle 7 hod
Winterthur-	farní kostel P.Marie, Römerstr.	- sobota 19,30
Zürich	- Wiedikon, Aemtlerstr. 46, Unterkirche	- neděle 19 hod
Friburg	-I.ned.v měs.kaple Albertina,Place G.Python	- neděle 10 hod
Ženeva	- II.-"-"-v kostele Božského Srdce,Boulevard G.Favon-	neděle 18,30
Lausanne-	III.-"- "-kaple Centre Universitaire Catholique,	
	31.Boulevard de Grancy, 2.poschodí,pod hl.nádr.	- neděle 10 ho
Neuchatel-	IV. -"- . kaple Nemocnice de la Province,Faubourg	
	de l'Hopital 81	- neděle 10 ho

N A S H L E D A N O U !

K D O Z N A L S L A V N Ě H O J O S E F A F L O R I Á N A ?

Tento originální nakladatel ze Staré Říše s neobyčejně bystrým literárním "čichem" zanechal dílo, které se teprve nyní docenuje. I vysokou cenou jeho bibliofilských tisků. Byl přítelem slavného francouzského publicisty L.Blo
Kdo se s ním znal, ví něco o jeho osobě nebo díle, ať nám to napíše. Předá
me vaše vzpomínky nebo posudek Dr.Vránovi, který vám bude za ně vděčný.
Letos totiž slavíme výročí - sto let od narození Josefa Floriána.

D Ě K U J E M E !

HRSTKA HUMORU - HRSTKA MOUDROSTI

"Číšníku, co je to za nepořádek! Našel jsem v polévce kus hadru!"
"No a? Přece nenajdete v polévce za pár rapů bruselské krajky?"

Trest má být jako salát, ve kterém je víc oleje než octa. F.von Logau

"Drahousku," jása mladá paní před výlohou v Paříži, "ten klobouk mi musíš koupit. Ale co znamená ten nápis "dernier cri"? "To znamená," pohlédne mladý manžel na cenu "neprodejně" /ve skutečnosti to znamená "poslední móda"

Světlo bojuje proti temnotě už tím, že svítí. Biskup Keppler

Český školáček má definovat slovo "tank". Posuďte sami: "Tank je motorizovaný dopravní prostředek, který v míru slouží především k turistickým výletům do bratrských socialistických zemí a na počest socialistických bratří může dokonce i střílet."

Člověk, který žije vnitřním životem, se nikdy nenudí. - Otto Gillen

Učitel probrá přísloví: "Kdo se jednou spálil, už se ohně bojí. - Můžete mi říci podobné přísloví, Vonásku?" "Ano. Kdo se jednou umyl, už se vody bojí."

Bůh soudí podle toho, jaký má člověk úmysl, ne jaké důsledky má jeho čin.

Sv. Augustín

Popište co nejstručněji, jak J.V.Stalin pojídá k obědu v Karlových Varech kuře. - PEPI PAPÁ PÍPI V PUPU.

Čas otálí, spěchá, dělí a hojí.

Prísloví

Muž je vždycky vinen. - Manželka se dlouho strojí, pobíhá po bytě stále ve spodním prádle. "Pospěš si trochu a oblékni si šaty," pobízí ji netrpělivý muž. "Sám jsi tím vinen! Kdybys mi byl nekoupil tolik šatů, už dávno bych si byla vybrala, které si mám na sebe vzít!"

Jen srdce může darovat; ruka to pouze předává.

Nigerské přísloví

Židé jsou neobyčejně vtipní a vtipy o sobě nejen vyrábějí, ale rádi je i poslouchají a zasmějí se jim. Nuže: Čím se liší židovský vtip od ortodoxního /pravověrného/ žida? - Ničím - oba mají dlouhé vousy.

Být chvilku hrdinou je lehčí, než v tichém hrdinství prožívat všední dny.

F.M. Dostojevský

"Proč zabíjí Kain Abela?" "Protože mu vypravoval starý židovský vtip!"

/Kain a Abel byli synové prvních lidí, Adama a Evy. Židovský národ začíná Abrahamem/.

Boha můžeme hledat rozumem, ale nacházíme ho jen srdcem. J.v.Eötvös

Na dalekém západě vejde do krčmy host, poručí si dvojitou whisky, lihovinu vylije, skleničku rozbije a střepy sní. Jen držadlo nechá. Pak odejde. "Co to znamená? Rozmíš tomu?" ptá se jeden host druhého.

"Také to nechápu. To nejlepší nesnědl."

Pro každé zlo si najde člověk nějaký důvod.

Meander

"Prosím tě, jak mám naučit mladé děvče plavat?" "Jednoduše. Obejmeš ji levou rukou v pase, pak ji vezmeš za ruku..." "Je to moje sestra!"

"Ach tak! To ji jednoduše vhodíš do vody."

Je-li v pokoji radost, skryjí se starosti na půdě. - Dánské přísloví

"Chtěl bych pracovat u vás v cirkuse. Sním na posezení tři tucty slepičích, dva kačeních a tucet husích vajec." "Dobrá. Představení je třikrát týdně. Ale v neděli a o svátcích hrajeme každou hodinu." "To nevadí, ale v tom západě bych měl jedinou podmínku: abych měl mezi představeními dost času normálně se najíst."

Svědomy je vnitřní hlas, který nás varuje, že se někdo dívá. H.L.Mencken

"Na zítřek jsem, miláčku, pozval k obědu slavného cestovatele. Žil dlouhou dobu mezi lidožrouty." "Dobře, ale myslíš, že mu bude naše vepřová chutnat?"

Kdo se jde soudit o berana, ztratí krávu.

Španělské přísloví

Rozhlas nikdy nenahradí noviny. Nemůžete jej roztrhat a dál použít.

Moje odpověď byla asi drzá. Vrhnu se na mne pěstmi, ale tu se otevřely dveře a vstoupil první muž. Káravě pohlédl na druhého. Ten uvolnil pěsti a beze slova přistoupil k oknu. První mi podal list papíru, abych to podepsal. "Smím si to přečíst?" ptal jsem se. Kývl a začal srovnávat na psacím stole kádrový materiál. Podepsal jsem prohlášení, že nebudu hovořit o tom, o čem jsme jednali.

"Ani nesmím říci, že jsem tu byl?" "Bude lépe, když o tom hovořit nebudete!" Odvedli mě a propustili. Představte si, jak mi bylo. Oddechl jsem si, Nemusím do vězení ani do koncentráku!

Cestou k autobusu jsem si všiml, že jsem sledován. Chtěl jsem mít jistotu, proto jsem se zastavil před výkladními skříněmi. Můj "stín" se zastavil také. V autobuse do Hradska jsem už sledován nebyl. Zastavil jsem se u dívky, která měla vyřídit můj vzkaz rodičům a prosil ji, aby se o tom nikomu nezmiňovala. Ptala se, proč, ale řekl jsem jí, aby na to zapomněla, že to bude pro oba lepší.

Od té doby se můj život zhoršil. Věděl jsem, že stačí maličkost, aby to můj "hlídací pes" prohlásil za "zločin proti vládě" a budu ve vězení. Přestal jsem se stýkat s Frantou a s Pepíkem jen v nejnutnějších případech. Prosil jsem Pepíka, aby Frantovi řekl, že nutně musím odejít. Ten však odpověděl jen novou žádostí o peníze.

"Řekni mu, že už čekat nemohu. Sledují mě stále pečlivěji."

"Vydrž to, Péto," prosil Pepík, "chápeš, jak je těžké riskovat život pro druhého." "Řekni mu tedy aspoň, že mu budu vděčný za každou informaci. Může si peníze nechat, půjdu třebas sám, ale dřív, než se situace zhorší. Ty můžeš čekat, já ne." Pepík to Frantovi vyřídil. Po dlouhém váhání Franta souhlasil, že nás převede příští neděli. "Připravte se k odchodu a zbytek do osmi tisíc vezměte sebou. Budu peníze potřebovat." Příští neděli jsme marně čekali na schůzku. Franta nepřišel.

Z r a z e n í

Začali jsme Frantu podezřívát. Jeho výmluvy už nebyly pravděpodobné a unavovaly nás. Rozhodl jsem se zajet do Písku, kde Franta bydlel, a zjistit, co se zjistit dá. Musím být opatrný; cizí člověk by vzbudil podezření, a je-li skutečně našim přítelem, mohli bychom mu uškodit. Pepík se musel vrátit do dolů, jel jsem tedy sám. Měl jsem odpolední službu, dopoledne volno. Pepík mi půjčil motorku. Jednali jsme zákeřně, ale byli jsme už zoufalí; kdo nám o Frantovi něco řekne? Jedině jeho matka. Bohuslav kdysi bydlel vedle nich a tato skutečnost nám měla nyní pomoci.

Brzo ráno jsem došel do tiché ulice blízko františkánského kostela. Domek byl malý, ale pečlivě udržovaný. Blízko vchodu rostl růžový keř. Měl jsem pocit viny, ale musel jsem tam vstoupit.

Otevřela mi slušná, asi padesátiletá paní, Frantova matka. Představil jsem se jako Bohuslavův přítel a vyřídil pozvání k Bohuslavovi na příští neděli. Poděkovala, ale přijít nemohla, pracovala jako uklízečka a odpoledne a v neděli ji čekala domácí práce. Bylo jí zřejmě líto, že na návštěvu nemůže, a také byla ráda, že si s někým může pohovořit. Pocházela z našeho města a znala trochu moji rodinu i přátele.

Brzy se hovor obrátil na její rodinu. Žila v Písku od svatby a příbuzné a známé navštěvovala zřídka. Její muž dávno zemřel a nechal jí dva syny. Vzpomínala na staršího, který žil v Australii.

"Jan by neklidný chlapec a miloval dobrodružství. Neměl důvod utíkat roku 1949, ale hledal vzrušení. Slýchám o něm zřídka," vzdychla těžce, "byl to hodný chlapec, pilně pracoval a dával mi peníze. Ale mladší je lenoch a nikdy mi nedá ani korunu. Do kostela ani nevzkročí, raději jde do hospody. Mám ho ráda, vždyť je to můj syn a dělám, co mohu." Tiše jsem naslouchal. "Ale nejvíc mě trápí, že je komunistou. Druzí mi to řekli. Dokonce spolupracuje s STB. Darebák!" vykřikla. "Nedávno měl peníze, i když nikde nepracuje. Nevím, odkud je má, když jsem se ho ptala, řekl hněvivě, že mi po tom nic není. Tak mluví se svou vlastní matkou!"

Bylo mi té paní líto, ale zděsil jsem se, když hovořila o jeho spolupráci s STB. Hrál tedy dvojí hru. Proto nás zdržoval. Byl to příživník, který z nás vyssával peníze, dokud se dalo. Až nebudeme mít, udá nás STB.

A dostane od nich odměnu. Naše peníze byly ztracené a my musíme zmizet co nejdříve. Pokyvoval jsem při hovoru jeho maminky, ale v duchu jsem rychle budoval plán. Náhle bouchly dveře. Lekla se: "Prosím vás, nic mu nříkejte," Netušila, že je v mém zájmu, aby se o našem rozhovoru nedověděl. - Vstoupil Franta a byl zaražený, když mě spatřil. Matka to nepozorovala: "Franto, to je Petr Esterka," řekla laskavě, "máme mnoho společných přátel. Bohuslav nás pozdravuje a zve na nedělní návštěvu."

Franta kývl, ale na mne nepohlédl. Zdálo se, že ho má přítomnost rozrušila. Matka se snažila ho uklidnit. "Jen si hoši popovídejte." Chvíli jsme ještě hovořili, pak jsem se rozloučil. Při odchodu jsem mrkl na Frantu. Vyšel za mnou, nabídl jsem mu, že ho svezu na motorce. Po chvíli jsem zastavil: "Je mi líto, že jsem k vám šel, ale nikdo mne nesledoval."

"Raději k nám nechoď, matka strká do všeho nos," odsekl Franta.

"Neboj se, historka o pozvání je pravděpodobná. Nepodezřívá nás."

"Doufám také. Ale už jsem nechoď."

"Franto, musel jsem tě vidět, jsem stále nervóznější. Už mají za mě náhradníka v internátě, i když to přímo neřekli. Zaučuji ho. Jakmile se to naučí, musím odejít. Chápeš? Zde máš něco peněz, zbytek ti dá Pepík příště." Franta vzal beze slova peníze - ani na mne nepohlédl. Věděl jsem, že je zbytečné mu peníze dávat, ale chtěl jsem ho ukolébat. Jakmile by něco zvětral, byli bychom ztraceni.

"Kdy odejdeme, Franto?" "Příští neděli!" "Mohu se na to spolehnout?" "Máš mé slovo." - Jakmile jsem se vrátil telefonoval jsem Pepíkovi, aby přijel. Došli jsme k tomuto rozhodnutí. Podle Frantova plánu nepůjdeme dříve než v neděli v noci. Máme tedy dvě noci čas. Ve čtvrtek jsme nemohli, zbýval tedy pátek a sobota. Pátek byl vhodnější, nevěděli jsme, co se může za jeden den stát.

"Půjdeme-li zítra, nic neztratíme. Každý den zdržení je větší riziko," souhlasil Pepík, "jdeme zítra."

"Máš vše připraveno?" Pepík přikývl. "Sejdeme se zítra o třetí hodině na stanici, ano?" "Ještě něco," dodal zvolna Pepík, "dnes jsem dostal dopis od kamaráda, s kterým jsem bydlel v koleji. Chce se tu zastavit. Ale jistě včas odejde, odpoledne prý má zkoušku." "Je to tvůj kamarád a tvoje věc. Neodejde-li - snaž se to nějak zařídit, aby odešel."

Vrátil jsem se do internátu, abych si odpočinul, zítřek měl být tvrdý. Když jsem vstupoval, spěchal kolem soudruh Holub a nějaký dělník. Zaslechl jsem, že se v továrně polámal stroj. Můj pozdrav ani nevnímali.

Kráčející kolem kanceláře soudruha Holuba spatřil jsem pootevřené dveře, proto jsem vstoupil dovnitř. Jistě se hned tak nevrátí. K mému úžasu byla nedobytná pokladna otevřena a ještě divnější bylo, že klíč trčel v zámku. Uvnitř jsem našel dvě pistole, pušku, samopal, plynovou masku, kádrový materiál všech učňů a co navíc - jeho razítko a razítko internátu, odborového hnutí a komunistické strany. Bylo to fantastické. Sebral jsem tiskopis s hlavičkou internátu a napsal na stroji: "Petr Esterka má povolení, aby naši továrnu reprezentoval na fotbalovém utkání v Budějovicích." Orazítkoval jsem to jeho podpisem i razítkem internátu a odborů a ještě jsem orazítkoval několik prázdných tiskopisů. Měl jsem pokušení sebrat obě pistole, pak jsem od toho upustil. Kdyby nás chytli se zbraněmi, byla by to velmi přitěžující okolnost. Vrátil jsem razítka a nechal všechno tak, jak jsem to našel. Pak jsem se vrátil do svého pokoje.

Po noční směně jsem šel nejdříve na mši. Vedle Pepíka klečel mladík - asi ten, o němž včera hovořil. Po mši jsme se sešli před kostelem. Pepík mě představil svému příteli Járovi a chtěl se mnou mluvit mezi čtyřma očima. Stranou mi řekl, že když se ráno koupal, ptal se Jára, kde má kleště na nehty. Řekl mu to a zapomněl, že tam má také nůžky na drát, mapu, pepř, všechno. "Začal jsem koktat, když se ptal, na co to je a pak řekl, že to ví a může-li jít se mnou. Řekl jsem, že o tom nerozhoduji jen já. Ví, že i ty o tom rozhoduješ." "Má nějaký důvod k odchodu?" "Má prý příbuzné v USA. Chce být lékařem, ale na fakultu ho nepřijali." "Víš, že náš podnik je nebezpečný?" "Jistě." "Máme ho tedy vzít?" "Snad by to bylo lepší, stejně už to ví a chce-li to riskovat, ať jde," souhlasil Pepík.

Přistoupil jsem k Járovi a řekl jsem neochotně: "Pepík říkal, že znáš náš plán. Chceš-li jít s námi, tedy na svou odpovědnost. Jdeme bez cizí pomoci. Je to velké riziko. Chytanou-li nás, dostaneme pár let vězení. Mohou nás na hranicích také zastřelit. Naděje na úspěch je nepatrná, chápete?"

Než se rozhodneš, dobře si to rozmysli. Chceš-li jít, .příjď s Pepíkem na nádraží v Zámčích."
Pak jsem odešel domů.

"S B o h e m !"

Poslední hodiny doma jsem prožíval se smíšenými pocity. Byl jsem rozpol-
ten mezi touhou odejít a odporem opustit svoje. Zůstat bylo nemožné,
odejít bylo velmi těžké.

Naše rodina k sobě lnula a prázdnota po mně se ničím nezaplní. Vždy jsme
o všem společně hovořili - s výjimkou útěku. Nemohl jsem to prozradit.
Ne že bych nechtěl. Toužil jsem poprosit o dovolení a požehnání. Ale
kdyby nás STB chytlo, byli by v tom i rodiče. Nebudou-li o ničem vědět,
nemohou je obvinít ze spoluviny na mém činu.

Po obědě jsem si zbalil v pokoji věci. Dříve to dělala matka, tentokrát
jsem nechtěl. Z kapsy zimního pláště jsem vyňal gumové rukavice a nůžky
na dráty. Pečlivě jsem je ukryl na dno zavazadla. Nahoru jsem uložil
obleky, prádlo a boty. Do postranní kapsy jsem vložil "povolení" inter-
nátu a potvrzení, že jedu na finale národního zápasu.

Zavřel jsem vak a vykročil ke dveřím. Bolestně jsem se naposledy rozhlédl
pokojem, jenž byl dosud mým domovem. V zásuvce v rohu byl kopací míč
a jiné vzpomínky z mládí. Knihovnička s několika knihami. Nic se nezmě-
ní, jen já se sem už nevrátím. Poslední pohled, povzdech, pak jsem rychle
zavřel dveře a kráčet do kuchyně. Snažil jsem se ukrýt zavazadlo před
matkou. Věděla, že chci-li zůstat několik dní v internátě, беру sebou
pár věcí, obvykle jen jídlo, oblek jsem měl tam. Podezřívavě na mě po-
hlédla. Věděl jsem, že se chce ptát a horečně jsem hledal logickou odpo-
věď. Avšak matka byla chytřejší než STB. Ohromovalo mě, jak dobře znala
mé myšlenky: "Pro Boha, Péto, co máš v tom zavazadle?"

Nebyl jsem schopen lhát. Řekl jsem jen: "Zítřejdu na zápas a беру si
pár věcí." Byla to ubohá lež, nic lepšího mi však nenapadlo. Jak rád bych
jí řekl, kam jdu! Aby mě políbila, aby se za mě pomodlila. Ale nemohl jsem.
Ani ona, ani druzí nesměli znát naše plány. Násilím jsem ovládl své city.
Nemohu vyjádřit, co jsem cítil v okamžiku, kdy jsem opouštěl domov.

Mohl jsem však oklamat každého, jen ne matku. Věděl jsem, že ví nebo tu-
ší, co se děje. Vložila do sáčku několik koláčů a podala mi je. Otevřel
jsem zavazadlo a sáček jsem tam vložil. Pohlížela na mě, čekajíc na vy-
světlení. Měl jsem pocit, že její dlouhý, zkoumavý pohled mi čte v srdci.
Pak jsem zahlédl tmavý mrak na její drahé tváři, viděl jsem, že má strach.
"Mám ti to vysvětlit, maminko? Mám ti říci, že nemusíš mít starost?" Mi-
loval jsem ji příliš, než abych tato slova vyslovil. Ne - nebylo by to
moudré. Ona i rodina by se dostaly do nesnází.

Vzal jsem zavazadlo a kráčeje ke dveřím, sebral jsem všechnu sílu, abych
řekl: "S Bohem, maminko."

"S Bohem, Péto!"

Přitiskla mě těsně k sobě a držela dlouhou dobu. Cítil jsem, jak po mé
tváři teče její slza. Beze slova mě požehnala svěcenou vodou z kroupky
u dveří. Jen dvakrát to dosud udělala - když jsem odcházel do semináře
a když jsem poprvé šel do internátu. Pak mě láskyplně políbila a zašepta-
la: "Buď hodný, můj hochu." Hlas se jí chvěl, v očích jsem viděl slzy.
Trvalo to jen chvíli. Zamrkala, otočila se k Aničce, která stála vedle
nás a s údivem nás pozorovala. "Řekni Pétovi s Bohem, Aničko." Anička mě
něžně objala a řekla: "S Bohem, Péto." Byl jsem tak dojat, že jsem nemohl
ani promluvit. Vyšli jsme na slunce.

Červenec je v mé zemi nejkrásnějším měsícem roku a krása onoho dne zůsta-
ne v mém srdci neustále - i když mi bylo tak těžko. Vzpomínám si jasně
na vše, co jsem v té chvíli viděl a z mé paměti to nevymizí.

"Frantíku, pojď sem," zavolala maminka mého bratříčka, který si hrál na
dvoře se sousedovými dětmi. Přiběhl a Anička ho vedla ke mně: "Řekni Péto-
vi s Bohem," pobídla ho vážně. "S Bohem", vykřikl Frantík a snažil se jí
vytrhnout, aby mohl za kamarády. Ale Anička ho držela pevně.

"Podej mu ruku," naléhala, tušíc, že to bude něco, co se už nikdy nebude
opakovat. Frantíkovi bylo sedm a rád si hrál na dospělého. Udělal si z to-
ho hru. Potrásl mi ruku jako dospělý a srdečně se zasmál. "Dej mu hubič-
ku, Frantíku!" navrhla matka. Zvedl jsem Frantíka, dal mi velkou hubičku,
seskočil dolů a utíkal za kamarády.

Obrátil jsem se k matce a sestře a naposledy jsem jim dal S Bohem. "S Bohem" řekly obě. Rychle jsem se otočil, nemohl jsem znovu pohlédnout do matčina obličeje. Jistě tuší, co mám v úmyslu, i když neměla jistotu.. Doběhl jsem k autobusu pár minut před odjezdem. Seděl tam otec s dvěma přáteli. Měl noční směnu, ale raději čekal na autobus, než aby riskoval zpoždění. Kývl jsem mu, zamával také, a usmál se. Sedl jsem si k oknu a pozoroval známé okolí. Ulice, kterými jsem chodíval celý život, domy svých přátel, svůj vlastní domov. Maminka se sestrou stály dosud před domem a mávaly na mne. Nikdy na to nezapomenu.

Když jsme jeli kolem kostela, středu mého života, kde jsem byl pokřtěn, bířmován, chodil na mši svatou a k sv. zpovědi i sv. přijímání, a kde jsem měl být také pohřben, kdybych mohl žít ve své vlasti. Pohled na kostel byl rámován zelenými stromy - byl to nádherný pohled.

Za několik minut jsme dojeli na hlavní silnici, vroubenou třešněmi. Na kopci jsem se ohlédl naposled a viděl svou vesnici uprostřed zeleného údolí a vížku kostela.

Dojeli jsme k tovární bráně v Zámčích. Když kráčel otec kolem mne, zastavil se na okamžik a povzdechl si: "S Bohem, Péto, můj synu!"

"S Bohem."

Ú t ě k

O půl osmé jsem byl na nádraží v Zámčích. Pepík a Jára už na mě čekali. Viděl jsem, že jsou nervózní. "Co je?" ptal jsem se. "Myslím, že ten policista nás pozoruje," zašeptal Pepík. "Nebuď blázen. Nemůže přece číst naše myšlenky." "Ale nezapomeň na Frantu," řekl rozechvěle. Ano, byl tu ještě Franta. Byl jsem si však skoro jist, že peníze ode mne ho zatím uspokojily a že čekal na zbytek do neděle - a kolik mohl dostat od STB? Kdo ví?

"Teď není čas starat se o Frantu. Máte všechno?" "Ano, zde je tvůj lístek." Jeli jsme do Budějovic. Nechtěli jsme ovšem dojet až tam, chtěli jsme do Mikulova, který leží několik kilometrů od hranic. Zde byla naděje na útěk největší. Bylo to v pohraniční oblasti dobře hlídané. Mimo hlídky, psy, signály, miny, samopaly, hlídkové věže a elektrické dráty byli největším nebezpečím lidé. Bydleli tam jen pohraniční strážci, komunisté, STB nebo udatí. Kdo chtěl projít pohraničním pásmem byl přísně zkoumán, než dostal ke vstupu povolení. Neměli jsme důvod tam jít, ale nějaký jsme si museli vymyslet. Bylo to sportovní utkání v Budějovicích. Nevěděli jsme, je-li tam vůbec nějaké, ale doufali jsme, že strážé to také nevědí. Měl jsem falešné doklady, které jsem vzal minulé noci v internátu a potvrzení o sportovním utkání. Rovněž Pepík měl potvrzení okresního vítěze v běhu na tisíc metrů. Jen Jára neměl nic. Byl svalnatý a vyšší než my, vypadal na vrhače disků, proto jsme se rozhodli, že se bude vydávat za reprezentanta tohoto sportu. Ze Zámek jsme odejeli kolem půl čtvrté. Před šestou jsme byli ve Znojmě, kde se přesedalo. Stanici jsem si už několikrát prohlédl dříve. Měli jsme hodinu času. Všude byly strážé, dávali jsme tedy pozor a raději jsem opustil své kamarády. Viděl jsem vojáky se psy a samopaly. Stranou od nádraží byl zvláštní vlak do Rakouska. Lidé se dívali z oken, strážé hlídaly obě strany vlaku. S lhostejnou tváří jsem si koupil v restauraci sodovku a zmrzlinu. Pak jsem se prošel parkem před nádražím a koupil si noviny. Usadil jsem se na lavičku, ale nervy mi bránily soustředit se. Každého jsem podezříval, každý mohl být členem STB.

"Nazdar, Petře!" zaslechl jsem ženský hlas. Otočil jsem se. Ze skupiny děvčat na mě volala Draha, moje spolužačka.

"Nazdar," řekl jsem trochu rozpačitě. Draha mě představila kamarádkám a ptala se, co tu dělám. "Čekám na vlak do Budějovic." "To je prima. Jedeme stejným směrem. Ale jen půl hodiny." Ulevilo se mi, děsil jsem se pomyšlení, že jede až do Mikulova nebo ještě dál.

Mezitím přišel Pepík a Jára. V hovoru s děvčaty nám čas rychle utekl a skoro jsem zapomněl na nebezpečí, kterému jdeme vstříc. Připomenula mi to pohraniční stráž, která pečlivě prohlížela vlak. Rozhlas oznámil, že vlak do Budějovic je připraven na třetí koleji. Někteří cestující museli ukázat povolení - my na štěstí ne. Snad proto, že nás byla celá skupinka. Některé dívky jely opačným směrem, ale pět jelo na Budějovice. Všiml jsem si jedné, jak koketuje s důstojníkem.

Všichni vypadali normálně.

Pokračování

Slova sv. Jana, miláčka Páně "Přikázání Boží nejsou těžká" se jí zdála vždy trochu přehnaná. Jistě se hodí pro Italy. Žijí na štěstí v zemi, kde obloha září jasněji, pšenice dozrává rychleji a vínu se tam daří lépe než v mnoha jiných zemích. Tak si to aspoň sestra Annaberta představovala. Ani by se nedivila, kdyby kolem hlav celníků spatřila svatozář. Neměli však svatozář, místo ní měli kníry. Lámanou němčinou žádali cestující, aby otevřeli kufry. Pak se v nich negalantně hrabali. V kufříčku sestry Annaberty objevili holící strojek, pokyvovali hlavami, mluvili spolu svou krásnou řečí a pak se začali nahlas smát. Sestra Annaberta pozorně naslouchala, nerozuměla ani slabice a konečně se zeptala školní radové, zdali celníkům rozumí.

"Si, capisce," odvětila školní radová. "Italština patří ke čtyřem světovým řečem, které by měl ovládat každý vzdělaný Evropan. Že, Suli?"

Sulamit přikývla.

"Mohu se zeptat, o čem hovořili?"

"Řekli: Sestra má jistě vlasy na zubech a musí si je holit." Všichni se usmívali. Sestra Annaberta se smála také: "Vlasy na zubech? Také že mám!" A poslední vagon ujížděl za veselých žertů do zaslíbené země.

Také monsignore Schwiefele našel v Brenneru opět své sebevědomí. Vtíravé a přemoudřelé chování "moderního" kaplana ho mrzelo víc, než se zdálo. V jejich oddělení byla ještě dvě místa volná. Ve strachu, aby je kaplan neobsadil svými přívrženci, pozval monsignore dovnitř dva pány z chodbičky, aby měl společnost. Byl to chmelař z Hallertau a bezzubý kostelník z Mnichova. Chtěl, aby mu svou jihoněmeckou srdečností pomáhali proti severoněmecké přehnané přesnosti. Napřed seděli oba pánové - Simerl a Luitpold, jako zastrašené slepice vedle černých kohoutů, pak jim monsignore nabídl šnupec a konverzace byla zahájena. Oba s díky přijali. Chtěl udělat radost také kaplanovi, ale ten odmítl. Kouří, ale nešnupá.

"Proto," mrkl monsignore na své dva strážce.

"Proto," odpověděli oba a pokývali hlavou.

Náhle kaplanovi napadlo, že se musí poohlédnout po své farní mládeži a zmizel. Také vedení začalo žertovat a vlak uháněl vesele do Itálie. Kolem oken uháněly skalní stěny, hory, lesy, šťavnaté louky a přívětivé vesnice. Vlak se řítí plnou parou údolím Etsche. Táhlá jej jistě také moc svatého města. Vynořovala se jednotlivá města - Trident, Verona - a ukazovala svou začouzenou tvář. Pak zase přišla pole a zahrady. Hovor ve vozech vázl a když se ukázala za okny pádská nížina, začali se lidé nudit a rozhovor zanikl docela. Tu zjistil monsignore, že uzrála doba pro růženec a vyzval mikrofonom milé poutníky a poutnice, aby se pomodlili k Matce Boží tajemství radostného růžence. První desátek se modlil on, pan Birnmoser, Simerl a Luitpold a když umlkly jejich hrdinné basy, každý vagon si našel svůj rytmus modlitby.

V posledním kupé se modlili všichni. Paní školní radová a její dcera se začaly předmodlívát vybranou spisovnou řečí. Ostatní se o správnou výslovnost a stejnoměrný rytmus příliš nestarali. Spolkli leckterou slabiku, ale o to upřímněji se modlilo jejich srdce.

"Kterého jsi, Panno, z Ducha Svatého počala."

Krajina se do široka rozevírala zlatému světlu, kterým zářilo slunce na rozloučenou v marnotratné šíři. Vysoko naložené vozy s úrodou se houpaly jako plachetnice nad zralou, zelenou záplavou. Svět tonul v požehnání svého Otce. A zakrýval jej modrý Mariin plášť.

"S kterým jsi, Panno, Alžbětu navštívila."

"Jak byla asi dlouhá cesta z Nazareta do Judeje? Delší než z Mnichova do Říma? A tehdy nebyla ještě ani železnice, ani monsignore, ani pan Birnmoser, který by se o vše staral. Maria a Josef museli mít zdravé nohy," myslela si sestra Annaberta. "Zdali pak bych já to dokázala. Sotva, sotva. Milostivá paní radová už vůbec ne. Když někdo z našeho oddělení, tak nejvýš ta sportovní dáma u okna."

"Kterého jsi, Panno, v Betlémě porodila."

"Půl sedné. Teď sestra Glycerie místo mě shání dvacet šest sirotek, bude jim mýt obličej, aby s čistými ústy mohli říci "Pochválen buď Ježíš Kristus." A pak se vrhnout na sladké třešně a kyselá rajčata. Postrádají mě ty děti jako já postrádám je?"

Můj dobrý Bože, jak bych byla šťastná, kdybych mohla jet do Říma i s dětmi! Bohužel - nejde to. Všem jsem ale slíbila, že jim něco hezkého na památku přivezu."

"Kterého jsi, Panno, v chrámě obětovala."

Maličký baron se modlil stále tišeji, až usnul a odpočíval s otevřenými ústy na hrudi své manželky. Imposantní dáma mu láskyplně hladila pleš, jakoby to byl její nejmladší syn a druhým kynula, aby ztišili svou modlitbu a barona neprobudili. Sestra Annaberta si pomyslíla: "Panna Maria obětovala svého Syna a on ani tu oběť nepřinese, aby se domodlil s námi růženec. Možná, že je opravdu unaven, asi z hladu - zítra mu tajně vsunu do tašky housku se salámem..."

A najednou!!

Kdosi ve vagoně, v němž sídlilo vedení poutnické výpravy, nedopatřením zmáčknul knoflík mikrofónu. A do zbožného šepotání modliteb zahřměl basový hlas monsignorův: "A srdce štych!" Chmelařův hlas odpověděl! A kontra." Zároveň se ozvalo mlasknutí karet o stůl.

Zbožní poutníci na sebe s údivem pohlédli, ospalí se vyděsili a paní školní radová chtěla dokonce zatáhnout za záchrannou brzdu.

Jen sestra Annaberta si dobromyslně pomyslíla: "Asi se už růženec domodlil..."

O kouzlem obestřené Florencii čili proč viděla sestra Annaberta v noci náhrobní pomník.

Kýho výra - co to Florentané sežrali v tomto roce spásy, že ochránce města svatý Jan Křtitel vyhlíhl právě na svůj svátek všechnu vodu nebes na střechy města i hlavy jeho obyvatel. Florentané si jistě pokání zaslouží - ale proč tím musí trpět naši nevinní poutníci? Večer se vraceli pod bezmračným nebem, plným hvězd, k smrti unaveni dlouhou jízdou a plni naděje na krásný den. A nyní se poutníci monsignora Schwiefele dívali k zašedlému nebi - každý podle svého temperamentu: některý poslušně jako ovečka, druhý zbožně jako beránek nebo divoce jako koza. Nad Toskánou si zřejmě dala dostaveníčko všechna mračna celé Itálie. Kvétoucí Florencie se tvářila jako pyšná šlechtice, kterou mohou obdivovat jen pod závojem. Při spartanské snídani nálada poutníků kolísala mezi zlostí a nadějí. Konečně předpověď počasí slíbila Apeninskému poloostrovu slunečné počasí s občasnými přeháňkami. Tedy mizerný nečas dlouho nepotrvá. Jeden člověk s geometrickým nadáním sice připomenul, že pruhy deště mohou být nekonečně dlouhé, ale zlé pohledy ho přinutily k mlčení.

A tak se pod deštníky vydali na prohlídku města. Vedení pouti program připravilo velmi pečlivě. Stovkami zkušeností zmoudřelý monsignore obešel opatrně uffizio a podobná místa, aby antické a renesanční památky nepobouraly city bavorských selek a švábských pošťáků. Stejně se v Římě nevyhnou překvapení, kolik satyrů a bakchantů se skrývá pod perutěmi Církve. Ve Florencii se tomu mohl vyhnout, neboť v jeho kostelích a kláštorech bylo víc umění, než mohli poutníci za jedno odpoledne strávit. V každém kostele útočila sestra Annaberta na nebe, aby se smílovalo a dopřálo poutníkům tolik slunečního tepla a jasu, kolik bylo obsaženo v ceně zájezdu a patřilo ke zdatu pouti. Marně. Pršelo, když šli k sv. Marku; pršelo, když se vraceli od sv. Marka; pršelo, když stáli před Micheloangelovým Davidem; pršelo, když pan kaplan Chibertis měl učenou přednášku u nádherných dveří; pršelo, před San Lorenzem a před sv. Křížem; pršelo dopoledne; pršelo odpoledne; špinavá řeka se začala podobat přetékající, žluté řece Jangtse. Není divu, že u večere panovala špatná nálada. Když se pan Birnmoser snažil potěšit otrávené poutníky - oběti florentských hříchů - poznámkou o krásném počasí v ostatní Itálii, div ho neprobodli očima. Avšak přesto dalekohledem bylo už několik hodin vidět okraje mračen. Poněvadž však mračna táhla z jihu na sever, bylo to málo platné. A tak se opozice stáhla k jednotnému generálnímu útoku. Reptalové postrádali to a ono, všelicos kritizovali, jednomu byl denní rozvrh dlouhý, jinému krátký, jedna dáma si stěžovala na mnoho oleje v jídle, jiné se zdálo jídlo příliš suché. Dokonce i školní radové se zmocnili nevrlosti a chtěla vědět, proč se nebyli podívat na uffizie. Kde vlastně jí monsignore? Není ho vidět? Snad u nějakého florentského preláta? A slíboval, že bude sdílet bolesti i radosti svých poutníků!

Pokračování

Kocour Karel, vos a babička

Když jsem byla malá, jezdívala jsem na prázdniny k babičce. Babička byla moc hodná, ale jednu chybu přece měla: tuze milovala svého kocoura Karla. A Kocour Karel měl babičku také rád. Zbožňoval ji tak, jak jen kocour zbožňovat dovede. Nevím ani, odkud ho dostala. Nikdo z naší rodiny ho nemohl ani vystát, ale babička tvrdila, že kocour Karel je velmi rozumný a že je to to jediný tvor na světě, s kterým se dá vyjít. Dnes už je babička na onom světě. Kocour Karel po ní truchlil celé tři měsíce a pak zdechl. Bylo to velké černé zvíře s bílými skvrnami po celém těle. Měl zlé, zelené oči, dlouhé vousy a ocas nosil vzhůru jako voják šavli. Sel z něho strach. Uměl hlídat dům lépe než pes.

Avšak mě byl protivný. Našlapoval tiše a zvolna - snad z úcty k babičce, která také chodila pomalu. Neměl vůbec hudební sluch, zvuky, které vydával mi rvaly uši - a nebyly vůbec kočičí. Jen babička poznala, co říká a často mi to také překládala.

Měla jsem u babičky mnoho kamarádek a kamarádů a to víte, řádily jsme jen co, takže jsem pak celý rok ve městě vzpomínala na svoje venkovská dobrodružství. Když jsem tedy k babičce přijela, hned jsem šla s velkou partou děcek na pole vypalovat vosy. Všichni jsme byly zabalené až po uši, aby nás některá z těch divokých potvůrek nebodla. Bylo to velmi vzrušující. Vrátila jsem se k večeru, unavená ale šťastná, vtrhla jsem do kuchyně, hodila hrubý svetr na pohovku, kde dřímал kocour Karel a hned jsem se začala točit kolem babičky - která chystala večeři - a vypravovala jí své zážitky. Náhle kocour Karel příšerně zarval, následovala strašlivá rána a řinkot rozbitého skla. Babička se chytla za srdce a já koukala s otevřenými ústy a vyvalenýma očima na to, jak kocour kosmickým skokem pět metrů od pohovky doletěl k oknu, vyrazil obě tabulky a zmizel.

Za týden se ukázalo, co donutilo našeho kocoura Karla volit takový neobvyklý a rázný odchod oknem a ne dveřmi.

Vploužil se pomaličku do kuchyně, ocas táhl za sebou, zadní nohy rozkročené a při každém kroku podivně zaječel. Babička se ho hned ujala a byla celá bez sebe když zjistila, že její miláček má celou zadní část těla otekou, takže ztěžší vleče zadní nohy za sebou. Hned se změnila ve zdravotní sestru, obkládala octanem kocourovi Karlovi poraněná místa a do octanu kapaly slzy soucitu nad zuboženým kocourkem.

Brzo jsme přišly na to, co se vlastně stalo. Ve svetru, který jsem tak bezstarostně odhodila na pohovku, uvítla vos a kocour Karel dostal žihadlo. Nevím, jestli vás někdy bodla vos - a to ještě divoká - mne ne. Ale že to byla bolest pro nic netušícího kocoura strašná, dosvědčil jeho skok skrze dvě okenní tabulky a týdenní nepřítomnost.

Jako pacient byl kocour Karel opravdu vynikající. Spokojeně ležel na posteli s nohama vzhůru, pečlivě omotaný obvazy, které babička čas od času vyměňovala. Ležel tak celé hodiny a hodiny.

Od té doby si na pohovku nikdy nelehl. Obcházel ji opatrně s ocasem opět vztyčeným jako šavle a zeleným okem nevraživě koukal po tomto zdroji jeho utrpení.

Říkávala jsem babičce: "Babičko, když tvrdíš, že ti kocour Karel rozumí, vysvětli mu, že pohovka za nic nemůže, že dostal žihadlo z mého svetru."

Avšak babička se tvářila, že nic neslyší.

Dana V.

Děti, možná že i vy jste zažili leccos zajímavého - neboť tento příběh se skutečně stal, i když před 18 lety. Napište nám to, trochu to upravíme a ostatní malí čtenáři si také počtou. Možná, že z vás bude jednou slavný spisovatel, kdo ví? I ti nejslavnější kdysi začínali!

A J E Š T Ě S E N Ě Č E M U Z A S M Ě J E M E

"Mami, já bych ráda novou panenku!" "Ale Boží, tvoje je ještě docela hezká." "Já jsem přece také hezká a ty sis přesto opatřila nové děťátko."

"Tatí, já nevěřím na čápa. Řekni mi poctivě, odkud se berou malé děti!" Tatínek poctivě vysvětluje. "Dobře, tatí, chápu. A ještě jedna strašně důležitá otázka: Proč jsou orazítkované známky dražší než neorazítkované?"

HRY A HÁDANKY PRO NAŠE POČTÁŘE

Že uhádnu, kdy ses narodil?

Násob den svého narození dvěma, připočti pět, výsledek násob padesáti, připočti 11. Řekni, co ti vyšlo? Od toho hádající v duchu odečte 250 a výjde den a měsíc narození. První číslo je den, druhá dvě měsíc, nebo první dvě den, poslední měsíc. Ku př. 2×2 jsou 4 plu 5 je 9 x 50 je 450 plus 11 je 461. Odečteme 250, výjde 211. Datum narození 2.11.

Vždycky zůstane trojka

Hráč si myslí číslo, násobí dvěma, připočte 6, výsledek dělí dvěma, odečte myšlené číslo a vždy zůstane 3.

Kolik taxíků zůstane stát?

Na stanovišti taxíků před nádražím je 10 aut. Tři odjedou? Kolik zůstane stát? /Žádné - ostatní musí popojet/.

Ptáci na střeše

Na hřebenu střechy sedí dvanáct špačků. Chlapci prakem sestřelí tři. Kolik jich zůstane sedět? /Žádný. Ostatní uletí!/
 100

Úloha pro začínající detektivy

V hotelu Atlantik bydlí kněžna X., která má velmi drahé šperky. Tyto šperky jsou pojištěné, proto v jejím pokoji sedí stále detektiv od pojišťovny. Několik dní je klid. Jednou večer kdosi zaklepe, nahlédne mladý muž a omlouvá se: "Promiňte, myslel jsem, že je to můj pokoj." Detektiv ho zatkne. Jak poznal, že mladý muž je lupič?
/Na dveře vlastního pokoje nikdo neklepe./

Pro mladé dámy, které rády pletou

Š v ý c a r s k á d e k a.

Schovávejte si zbytky vlny. Až je jich dost, pleteme z nich čtverečky, třeba i různé velikosti, hladce a obrace po obou stranách. Potom čtverečky sešijeme a máme deku, kterou použijeme do auta, na pohovku, do chaty atd.

Vaše teta Pleta

Vaše teta Pleta

Rozpočítadlo z Moravy

Ty kluku pytlíku
tys nám byl na mlíku
máma tě honila
okolo komína
táta tě chyt

byls doma bit
vyskočils okýnkem
a dostals polínkem
marš ven !

KŘÍŽOVKA S TAJENKOU

Vyplňuj svrchu dolů: 1.zn.tisíce římsky.
2.předložka, 3.ženské jméno obráceně. 4.potřeba pro letní tábor, 5.dosti, 6.potřeba lékaře
7.teče ze sopky. 8.na živu/obr/ 9.potřeba vodáků.10.stará bodná zbraň.11.unikni,prchej!
12.slovenská spojka. 13.česká i slov.předložka
První a poslední řádek-začátek dětské modlitbičky

Správné odpovědi na otázky v minulém čísle

1. Pilát. 2. Římané. 3. Židé. 4. Po r.70.po Kr.byli všichni židé odvedeni po pádu Jeruzaléma do otroctví, od té doby žili v rozptýlení čili diaspoře mezi ostatními lidmi. Nejvíc byli pak pronásledováni od nacistů. Museli nosit žlutou hvězdu na obleku, nesměli studovat, zastávat vyšší funkce jezdit elektrikou a vlakem, většina byla v koncentračních táborech - Terézín, Osvětim - kde jich asi 3 miliony zahynulo. 5. Miluj Boha celým srdcem a bližního /t.j. každého člověka/ jako miluješ sám sebe!

Hádanka: "Přišel k nám host, spravil nám most, bez sekery bez dláta -
a přece je pevný dost." /Mráz/